

יערה אהובתי / עמוס זנבר

דברים בהלוויה

חוץ מעכשיו, מעולם לא ציערת אותי. היית בת הזוג המושלמת לחיי. יצרת לי חיים טובים עם ילדים מקסימים ונכד שכיף לשחק איתו. יש לנו אחלה חברים ומשפחה.

רק ביום ראשון שעבר קיבלנו את הבשורה כי יש לך סרטן. הרבה סרטים עברו לי בראש אבל לא את מה שקורה עכשיו. בעצם, המהירות הזאת הכי מאפיינת אותך. סיפרו לי שהלכת לפני גיל שנה, דיברת כבר בגיל שנה.

גם כאשר התחלנו לעבוד ביחד, אני זוכר את זה כמו היום - יום ראשון בשבוע, חודש יולי, שנת 1989. בסוף היום אמרתי לך שזה לא מתאים ואשלם לך. בחיך אופייני לך, אמרת לי: "בוא ננסה עוד יום". בדיעבד, סיפרת לי כי רצית להכיר אותי. בהחלט החלטה מהירה.

לקח מספר אחד שלמדתי ממך: "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו", ללקח השני נגיע בהמשך. הפכנו לזוג מהר. בטיול הראשון לנחל גוב לאחר שיטפונות, הלכת מהר ממני במעלה הנחל... נוצרה לנו משפחה מהר. הפכת מנערה יחפנית לאמא טוטאלית מהר. אחרי הארוחות הכול היה מסודר ונקי מהר.

גם כאשר היה לך כבר פרקינסון, בהליכה לגבעה 400 הלכת מהר ממני. גם את מחלת הסרטן סיימת מהר - מרגע האבחון תוך שבוע לפטירה.

לחברי הקיבוץ הנפלאים, יותר מהשיר - "כל אחד הוא אור קטן וכולנו אור איתן", הייתם אור גדול ויחד עמוד האש. קצרה היריעה מלהודות לכולם, לא כי חלילה אני חושש לשכוח משהו, את כולם אני נוצר בליבי, אלא כי באמת קצרה היריעה.

לקח שני שלמדתי ממך - צריך לעשות שיעורי בית לפני דברים חשובים. בפעם הראשונה שהגעת אלי לדירה, ישר הלכת לבדוק את מדף התקליטים שלי, סוג של מבחן אופי. שאלת אותי: "מה עם שלמה ארצי?". הבנתי שלא עשיתי שיעורי בית. כטובע הנאחז בקש אמרתי לך "יש שיר של ארצי שאני אוהב". ואז, כל פעם שטיילנו לבד שמענו את אותו השיר - "בואי אקח אותך לנגב". נוחי בשלום על משכבך נשמה תאומה שלי.
עמוס

תודה מעומק הלב

לחברי קיבוץ עין השופט היקרים,

בשבוע החולף, בתוך ההתרסקות הנפשית והכאב הבלתי נתפס על לכתה בטרם עת של יערה שלנו, בגיל 59 ולאחר שבוע בלבד מקבלת האבחון במחלת הסרטן ועד לפטירה, מצאנו את עצמנו עטופים בכם.

רצינו להגיד לכם תודה מעומק הלב. תודה על הדאגה הלוגיסטית ועל הכיסאות והשולחנות שמילאו את הבית. תודה על שפע האוכל המנחם שדאגתם להביא ללא הרף. תודה לכל אחד ואחת מכם שבאו לנחם, לשבת אתנו, להקשיב ולזכור את יערה וגם לספר עליה מהזווית האישית שלכם. נשאתם איתנו בעול הקשה הזה, קטנה כגדולה.

ברגעים שבהם הרגשנו שהקרקע נשמטת, אתם הייתם שם כדי לעטוף את הנשמה המדממת שלנו בצמר גפן רך ומגן. הנוכחות והרוח הקהילתית שלכם העניקו לנו כוח ומשענת יציבה בתוך החושך הגדול.

לא נשכח את החסד, הרגישות והתמיכה שהרעפתם עלינו.

בתודה עמוקה ובהערכה רבה,

משפחות זנבר וחזקיהו